

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Fasti Mariani

Brunner, Andreas

Antverpiæ, M.D.C XXX III.

December.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70962)

D E C E M B E R.

S. ELIGIVS EP. I. Decembris.

QVàm altùm ELIGIVS virtute suâ
 evolaturus in cælum esset, aquila
 monstravit parturienti matri per som-
 num visa. Puer artifici instituendus
 traditus, artem eam non multo tem-
 pore ita perdidicit, ut nemo alius hæc
 tam gratus Regi Clotario esset; tunc
 præcipuè ubi fidem suam ita probavit,
 ut ex auro, ex quo sellam unam tantum
 facere iussus erat, geminas concin-
 naret. Intereâ tertiam sedem calo
 aggressus parare, animum suum, hic
 demum artificem se ostendit: quando
 lacrimis hunc perpolivit, asperis pœni-
 tentiæ studiis scalpsit, omnibusque
 virtutibus ita exornavit, ut ad specta-
 culum Cælites traheret. Etenim ex his
 unum aliquem, cùm de more noctem
 ante hierothecam sacrarum reliquia-
 rum infomnis inter preces traduceret,
 ipse vidit rataque preces suas apud
 DEVM esse intellexit, mox caput rose
 tam copioso perfusus & tam suavi est,
 ut jam minimè lacrimarum pœniteret,
 quibus hunc deliciarum imbrem pro-
 vocaverat. Iam quidquid arte suâ cor-
 radebat, ELIGIVS id onine non jam
 ELIGII sed pauperum & captivorum
 lucrum

lacrum erat. Ad hos iuvandos, nec aliò Regum benevolentia utebatur, à quibus, cum jam miraculis etiam clarus esset, Episcopus Noviomensis dicitur, cum eo in munere Apostolus Flandria dici meruisset, cœnobìa plura fundasset, corpus etiam S. Quintini Mart. repertum terrâ eruit, vicemque ipsius suum huic mandavit. Ex *Lippeloo.*

S. PHILARETVS CONF.

1. Decembris.

Paphlagonia PHILARETVM genuit rusticę sortis hominem, sed qui sementem egregie facere novit. Cum enim optimos agros non malè existimaret pauperes esse, in hos liberali manu disseminare sua non prius abstinit, quàm ipse denique egeret. Non tamen fidem fefellere optimi coloni tam bene culta arva. Etenim cum Irene Imper. filio Constantino sponsam diu circumspiceret, Maria demum, formæ id temporis unicum miraculum eademq; PHILARETI neptis placuit. Igitur Maria ad regium thalamum, PHILARETVS ad summos honores, Consulatum evocatur. Hic verò noster ab aratro Consul in id potissimùm incubuit, ut pauperum necessitati consuleret. Nimirum vidisses proletarios & uno capite prius censos censum jã Consul

nu-

numerare: Iam pontem Consulis Curiam dixisses, pontisque incolas conscriptos PP. qui utique frequentes coibant in eum senatum, in quo de ipsorum salute consultabatur. Porro PHILARETVS supremum ægotans, cum agnati sanguinis omnes convocasset, multa præclara moriens oracula dedit, ultimò eos omnes suæ in miseros pietatis heredes scripsit, & testamentum pulcherrimo dicto (*estote misericordes*) obsignavit. *Ex Menais.*

S. FRANCISCVS XAV. S. I.

2. Decembris.

FRANCISCVM XAVERIVM dāmus, virum, cuius animo alter etiā orbis angustus fuit. Dum vixit, virgo vixit. Testimonium animo integerrimo corpus dixit, longè post mortem etiam in vivā calce integrum. Sui semper egregius victor non semel è morbidi ulcere ipsum pus hausit. Sed tam sitibundum DEVS deinde tot delitiis per omnem vitam perfudit, ut ebrius sæpè exclamare, diducto à pectore vestimento, coactus sit: *satis est Domine, satis est.* Apostoli per novum orbem non tam nomen, quàm vitam tulit, ad id muneris ab ipso Numine dilectus. Siquidem multò antè in somnis terri coloris hominem, & qualem Indum effingimus, portare humeris sibi per quietem visus est.

est. Et quid aliud vigilans postea egit, cum ejusmodi hominum decies centena millia ad Ecclesie gremium suis humeris tulit, & tot non tam vultus, quam animos fuscis sacra unda solus lavit, & caeli candidatos esse iussit. Vaticinia insuper edidit innumera, precibus mare exarmavit, exercitus vicit, idem eodem tempore geminis in locis & longissime distitis, periclitantibus adfuit, demortuos in vitam revocavit quinque supra viginti: Omnibus omnia factus in conviviis etiam atque ludis animorum lucrum quaesivit, invenitque. Ad extremum dum amplissimum Sinarum Regnum laborat ingredi, in ipso ejus portu ad caelum animam appulit. *Ex vita.*

S. LVCIVS REX M. 3. *Decembris.*

Ignosce iterum Anglia, quantum heu! quantum mutata ab illa es, cum pracones verae fidei aliena regna Reges habuerunt tuos! Sed age in memoriam juxta mecum revoca avita decora. LVCIVS ille tuus (est stirpe regia germen) puer jam Catholicae fidei, & vero haec illi etiam arrisit. Nimirum quin hanc amplecteretur, unum illud moram injiciebat, quod nulli ferè tunc nisi sanguine suo purpurati eam ambirent. Vbi vero primum transire ad Christianorum partes etiam palmatas Romae togas inaudit, quam mox statuit etiam coronam

ronam suam Christo submittere. Igitur sana fidei Doctores Româ ab E-leutherio Pont. accivit: mox è discipulo ipse etiam Doctor, & calcato regni fastu è rege Apostolus Augustam Vindeliciam venit. Constitit hic opera suæ fructus, ad fidem præter alios nobilissimâ familiâ adductâ. Sed & merces sua LVCIO constitit, utpote qui verbera & lapidationem in lucro posuit, præceptsq; actus in puteum maximam scilicet inde voluptatem hausit. Nec verò hanc solum Augustam Coloniam, etiam alteram Reginoburgum adit, neque prius quàm Christum per omnem Vindeliciam Noricumq; circumferret, morte beatâ Curie quieuit. Gratiâ igitur Anglia tibi habemus extera nationes, & si modò vis vicem rependimus, nostrosque tibi Doctores ecce submittimus. *Ex Brev. Cur. & Bav. S.*

S. THEODVLVS C. 3. Decemb.

Ascenderat in id fastigium honorum THEODVLVS, ut aula illum Theodosiana Præfectum salutaret. Verùm his etiam altiora virtus ambiit. Etenim quòd aulae rethnas & insidias probe perspectas haberet, ludos facere hanc vicissim voluit. Quare assem omnem (Philippeorum millia quinque supra quinquaginta) liberali sparsione in miseros

feros abiecit, ipse columnam Edeffæ ascendit, inde aulæ fastus, minas, pericula, omnia despecturus. Ita mundo & sese altior respuit jam cum homunculis prandere, coepitq; cum Cælitibus solâ ambrosiâ, hoc est, Angelorum pane deinceps vesci. Post annos sic traductos XXX. cupido subiit scire eccuinam ex DEI amicis vitæ meritis æquiparandus foret. Responsum è celo, Cornelio MIMO aquandum. Ruborem expressit hoc THEODVLO. Adiit tamen virum, & hæc deniq; sibi fateri coëgit: mimicam artem à primis annis tractasse, nūc cū in mentem ultima illa nec ficta mundi scena venisset, serium se & frugi esse, nuperque adeo, ut pudori nescio cuius matronæ unaque decoctoris ejusdem viri, qui à creditoribus in vinculis tenebatur, libertati consuleret, vestem & supellestilem vendidisse & corrogatum inde quadringentorum aureorum assem alienæ miseræ donasse. Laudavit tam bene clausam à MIMO fabulam THEODVLVS, & latus iterum conscendit columnam suam, paulò post ex hæc in vicinum cælum transcendit. *Ex Menais.*

S. GALGANVS C, 3. Decembris.

Voluptatibus primò GALGANVS militavit, tum Christo, D. Michaëlis ductu, qui tertio dormientem monuit,

nuit, è veterno ut surgeret, & cum somno vitia excuteret. At ut porro male dormiret, mater & amici thalamum obtrudere laborabant virginis formâ & divitiis inclytæ. Ad hanc cum visum iret, equiti suo frenum equus iniecit, contraque omnia calcaria contumax pedem proferre medio in itinere negavit, diserte tandem cum asinâ Balaami locutus, quò minùs progredereetur, ab Angelo se prohiberi. Contra tot stimulos calcitrare cum equus non posset, neque homo jam voluit; sed damnatis nuptiis, eo ipso in monte (in quo & equi & miraculi vestigia hodieque visuntur) castra sua novus miles, hoc est, cellam posuit, primumque trophæum de se, crucem inquam ex ense suo inibi defixit. Pugnatum deinde sapiùs, & sapiùs orcus fugatus. Illud plenum periculis prælium fuit, cum proditum à venatore (ei vestes suas GALGANVS & equum dederat) inopinantem mater & sponsa oppresserunt. Constitit tamè sibi, & tunc etiam victor matrem Deo se dedere, sponsam etiam castitati, potentissimis verbis coëgit. Exinde cum Romam profectus fuisset, qui casam D. exusserunt hostes, male omnes perierunt, & id ipsum Pontifici, cum fieret, Romæ GALGANVS narravit. Redux deinde ad beatam missionem illis verbis à Deo vocatus est: *Satis est quod laborasti;*

4 DEC. *Vita Sanctorum.* 665
*borasti; Metes nunc quod seminasti. Quin
igitur & tu laboras, nec parcâ manu
rectè facta seminas? Ibi certè falcem
suam in alienam messem nemini lice-
bit mittere. Ex Ferrar.*

S. ANNO EP. 4. Decembris.

ANNONEM à puero pater suis, hoc
est, militaribus studiis imbuat. Ab-
hinc avunculo auctore à Marte ad Mu-
sas honestissimâ defectione, transivit.
Iam Musæ commedarunt Henrico III.
Imp. qui eum inter Palatinos suos ad-
lectum mox infulâ Coloniensi dona-
vit. Hâc ornatus ad concionem nun-
quam sine lacrimis auditus est; quod
suis ille signum veluti omnium singul-
tibus daret. Divitiis cùm afflueret, sa-
pè tamen nec obolum ipse, omnia pau-
peres habebant, quos ille velut thesau-
ros suos (& erant) secum circumduce-
bat, pater idem horum & mater pupil-
lorum. Aedes Xenodochii unas, mona-
steriorum condidit & amplissimè do-
tavit quinque, non morituras filias. Li-
bertatis Ecclesiasticæ egregius propu-
gnator infulam nulli, neque adeo, à
quo eam acceperat, Cæsari submitte-
bat, juris quam vita appetentior. Sed
nec urbe pulsus à civibus suis animum
despondit. Quòd tamen redux alienio-
rem ab his animum ferret, visus est sibi
noctu cùm inter Divorum Episcopo-
rum

V u rum

rum comitia locum vellet capeffere, aditu prohiberi, quod in veste catera candidiffimâ unicam maculam pr̄ pectore gestaret, quam tamen ipsam mox unâ cum injuriâ memoriâ ex animo delevit. Mortuus est anno M. LXXV. cum se *MARIÆ* unice ac fâpius commendasset. Cælum nempe subiturus januam hujus pulsabat. *Sur.*

S. BARBARA V. & M. 4. Dec.

Nvllius tam à vitâ nomen ablufit, quàm *BARBARÆ*. Dioscorum habuit parentem Deorum mancipium, ipsa *DEO* addicta. Matura, ob formam, turri inclusa, libertate Christianâ, si unquam, est usa. Ter sanctæ enim Triadi devota, ut fidei radii splendidius animis illucerent, binis fenestris tertiam superaddidit, balneum verò multâ cruce insignivit, gnara qui mentibus lavandis ex hâc fontes scaturirent. Interea cum stomacho Dioscorus intelligit, filiam Christianam esse, & ferro insequitur. Sed sinum, quo parens expulerat, mons præbuit disclusus. Et lubens thesaurum hic occultasset, nî, qui miraculum viderat, innocentem oviculam pastor nequam prodidisset. Captam itaque filiam inaudito exemplo ad tribunal pater rapit, cædi virgis viscera sua videt, sanam à Christi manu iterum affligi, quin ubera etiam ca-

stiffi-

stiffimæ abscindi, non facturus, si
bibisset ubera. Hinc novus filia suæ
leno per urbem ludibrio circumduci
sustinet unâ verecundiâ tectam. De-
mum è tyranno carnifex suâ manu
non barbaram filiam barbarissimus
parens demetit. Sed carnificis carnifex
fulmen fuit, quod in eodem loco sce-
lus extinxit. Nunc BARBARA illis è
caelo opitulatur, qui, ne sine sacro epu-
lo diem ultimum obeant, orant. Testis
ejus rei locuples Stanislaus est sanctif-
simus è Societate IESV adolescens;
quem si æmulabitur, rectè faciet ado-
lescentia. *Ex Baron.*

S. SABA S ABBAS. 5. Decembris.

SAbam si spectasses, Imperatorem
dixisses; ut qui monachorum exer-
citurum non unum ducebat, viros om-
nes, quales vultu etiam se ferebant,
cùm ille imberbem in castra sua nemi-
nem admitteret. Sævicitis fornacis
flammas scribitur crucis signo extin-
xisse; feras & feris mage feros homi-
nes domuisse: Agarenum qui fallaci
animo accesserat, terræ hiatui devovif-
se: templum, cœlo monstrante, in rupe
alicubi reperisse: in genium malum
ab ipso Christo amarus depugnasse,
ab eodem nunc cibariis, nunc pecuniis
donatus. Iam leonem, qui medicam
SABÆ manum expertus erat, ajunt

alino custodem ducemque ad pascua
fuisse tamdiu, quoad Agaso luxurie
fœdâ se contaminavit, tunc enim de-
vorasse asinum. Ipsum SABAM, cum
ad Anastasium Imp. hæreticum iret,
anteambulonem habuisse Angelum,
verbis impium liberis castigasse, mor-
temque ei imminentem multo antè
prævidisse. Sed & Iustinianum itidem
Imperatorem palam coronam celo
vidisse descendere & caput SABÆ am-
bire, qui tamen exorari non potuit, ut
heredem Imperatori apud DEVM im-
petraret, quod hunc hæreticorum par-
tibus accessurum sciret. Denique in
coelum abiisse anno D. XXXI. inter
DD. Martyrū comitatus. *Ex Metaphr.*

S. NICOLAUS EP, 6. Decembri.

Mores cum lacte ab infantiâ imbi-
bi NICOLAUS probat, qui cum
à primis cunabulis diebus Mercurii &
Veneris semel in die, idque noctu tan-
tùm, maternum lac admisisset, eam-
consuetudinem jejunii per omnem de-
inde vitam sacrosanctam habuit. Ado-
lescens divitias omnes in pauperes di-
lapidavit, ad hoc ingenio etiam, ne
gloriolam mercaretur, usus; uti tum
fecit, cum tribus puellis, quas noverca
paupertas prostituere parabat, dotem
trinīs noctibus furtim per fenestras
immisit. Subinde cum pietatis causâ
ter-

terram CHRISTI vestigiis nobilem peteret, iratum mare quieti, nautam extinctum vitæ reddidit. Post ex eremo ad homines divinâ voce evocatus, & divino item indicio Pontifex creatus Myræ, pro libertate Catholicâ fortiter carcerem & vincula tulit. Pro salute suorum sollicitus, etiam cum longissimè abesset, adfuit tamen. Ita Imperatori quandoque Constantino conspectus iussit sententiam revocare, quam in tergeminos Tribunos innocentes tulerat. Ita institorem in somnis monuit, frumentum, quod haberet, in urbem suam, quam fames vexabat, conveheret. Aliàs vocatus à navigantibus, sapius opem tulisse visus est. Quid? quod animum NICOLAI tumultus ejus est imitatus, oleum miseris propinans. Tumulatus verò memoratur circa annum CCCXXVI. cum moriturus Angelos obvios habuisset, etiam nobis occursuros, si rectam viam insistamus.

Ex Iustinia. & Brev. Rom.

S. PAVLVS C. 7. Decembris.

PAVLVM parentes dixere. addidit. deinde virtus *Obsequentis* cognomē, quod ille nec cum Alexandris aut Scipionibus nunc commutabit. Quid? quod cœnobio ipsi, quod habitabat, nomen miraculis ingens peperit? Nam illud quantum obedientiæ sive exem-

V u 3 plum

plum sive præmium fuit, cum picem in aheno bullientem à flammâ, jam jam- que exundantem nudo brachio, quoad subsideret, impunè versavit? Quod factum cum alii, ut par erat, laudibus extollerent, convitiis alii deprimerent, perstitit tamen ille in statione suâ, suopte iudicio terræ purgamentum & canis pigellus, cœlo interea omnia alia de ipso sentiente. Cum enim socii scire percuperent, quo loco apud Superos PAVLVS esset, abrepti animo in felicissimos primi parentis hortos PAVLVM illic invenerunt, qui munera (fructus miros) in singulos dispertiret, simul vale omnibus diceret. Siquidem altero mane ad montem è cœnobio contendit non procul Constantiнопoli situm. Ad hujus pedem cum annos aliquot habitasset, evocatus denique à DEO, velut alter Moyses, in culmen, inde facili transitu in cœlum est. *Ex Menais.*

S. ASELLA VIRGO.

7. Decembris.

FELIX ASELLÆ pater, cui Superi filiam, prius quàm nasceretur lymphida crystallo clausam spectandam obtulere, ut jam tum animi castissimi sive candorem sive splendorem miraretur! Sed felicior ipsa ASELLA, quæ in primâ atate Agno jam nupta thalamum

in

in parentis domo cellam angustam, lectum terram, delicias cum sale panem & fontanam habuit. Atque ad has nuptias post annum ætatis duodecimum, ut mundum muliebrem non inconvenientem sibi pararet, torquem aureum, quem pro more familiæ (nobilissima erat) à collo pendulum gestabat, clam vendidit emitque qualem à matre exorare nunquam poterat, vilem & pulli coloris vestem, omnibus hæc testata jam mundo se mortuam esse. Ita deinceps unius Christi amoribus vacare, hunc lacrimis poscere, anhelare gemitibus, precibus orare, jejniis cogere; domo interea nisi ad templa nunquam pedem efferre; verbo ut genibus ita vita consuetudini callum obducere, jamque raro miraculo inter medias mundi turbas sola agere, & patrias ædes sibi in monasterium vertere. Constitit interea corpusculo etsi tam male habito suus nihilominus vigor & integra semper valetudo, ut videres non tam asperitatē vitæ, quàm delicias obesse. Obiit anno partæ salutis CCCCL. Vitæ laudatorem habuit Hieronymum; imitatore quem nunc? *Ex D. Hier.*

S. AMBROSIVS EPISC.

7. Decembru.

AMBROSII infantis osculum apes
Ajunt insedisse, verissimos ejus elo-
Vu 4 quen-

quentia vates. Deprompsit sanè, cum libuit, ore suo melos, & hoc adeò ipsum Augustinum inescavit, ut quia Manichæis venenum hucusque hauserat, ex ore deinceps AMBROSII mel legeret. Episcopum Mediolani prodigiosus præco infans proclamavit. Dicenti ad populum astare bonum Angelum ipsi hæretici viderunt & inviderunt. Inter hos multum illi negotii Arriani, plus Imperatrix Iustina, latrones, magique, plurimum dæmon malus fecit, sed incassum omnes, Majestatis Pontificiæ memor, neque majestatem Imperatoriam exhorruit. Itaque Theodosium ob eadem Thessalonicensem publicè reum non nisi post publica pœnitentis animi signa templo pedem permisit inferre, illud Davidis exemplo se tuenti inclamans, fecutus es errantem, sequere pœnitentem. Vidit igitur tunc orbis caput suum ante pedes Episcopi jacere, nunquam ita extollendum, nisi ita dimisisset sese. Porro AMBROSIVS obsessos ab orco libertati, infantem demortuum vitæ reddidit, Divorum multorum ossa è tenebris in lucem gloriosâ pompâ transtulit, ipsius verò calumniatores morte subitâ vindex Deus abstulit. Moriturum cælesti voce excitus Honoratus Ep: sacro pane refecit, morienti verò blandum arridere Christus visus est,
 arrid-

DEC. *Vita Sanctorum.* 673
arrisurus etiam nobis in morte, si fientes in vitâ viderit. Ex Paulino.

CONCEPTIO B. M. V.

8. Decembris.

Speculum sine maculâ ostendimus, VIRGINEM Conceptam. Festi hujus diei originem, quæ sub annum cœpit millesimum ac septuagesimum, sic habe. Wilhelmo Nortmannorum Duce Angliâ potiente, missus ab hoc Helsingus Præsul est, qui hostium numerum ac robur exploraret. Dum facit hic imperata, forse per eos dies gravi tempestate jactatur. Nulla aliunde ope affulgente, Stellam maris MARIAM vocat. Adest pro hâc è cælo Nicolaus, spondet manum naufrago, si VIRGINIS Conceptę diem habiturum se festum spondeat. Illico convenitur, Subsidit mare, enatat & vota Helsingus Sospitatrici exsolvit. Atque hæc iniria ampliora D. Anselmus fecit: amplissimis deinde indulgentiis ornavit Sixtus IV. Pont. Max. in VIII. continuos dies, quos etiam ipsos luculento miraculo Numen probavit. Etenim Nicolaum Pratensem memorant ad icona immaculata VIRGINIS rosam cum his precibus deposuisse, vellet juberet, si gratū ei esset, octo dies memoriam Conceptionis suæ agi, nunquam eo anno rosa illa marcesceret. Floruit semper, &

V u s cum

cum rosâ multorum etiamnum in hanc diem pietas floret, quam ipsa ad iumina in Hispaniâ his verbis loquuntur: *benedictum sit S. mysterium immaculatæ Conceptionis MARIÆ.* Quid? quod aliter sentientes DD. rectius nuper ab Hispanis infantibus erudiri vidimus. Se certè accuset, qui maculam hodie videt; suam dicat: Non habet purum, sed ostendit maculas, speculum. *Ex Baron. & Spinello.*

S. SYRVS EP. 9. Decembris.

SACRA nostra SYRVS à D. Hermagora Sest edoctus, ipse Papienses docuit, multum eâ in re S. Iuuentii operâ usus, quem socium expeditionis Hermagoras addiderat, cuique à morte SYRVS noster medius martyres inter triumphare est visus. Veronâ transeunti, ut de fide nostrâ dicenti fidem haberent incolæ, testem è tumultu mortuum excivit, & cum primùm Papiam est ingressus, senis civibus gravissimè decumbentibus salutem corporis, multò pluribus deinde animorum tulit, qui verbis mirisque ejusmodi inducti facile Christianis accesserunt; tunc præsertim, cum novo hospiti cedere, hospitem Orcinum viderunt, qui è puero Syri imperio illico ad ergastulâ suâ migravit. Addo è plurimis aliis illud, quod unum Papiensibus admirationem

tionem parere poterat; nobis iustissimum metum potest, si impiati sacram mensam frequentemus. Ausus est Hebraeus inter Christianos profanus accubere, Divinum cibum ore exceptum non stomacho, sed coeno post sacra daturus. Prohibuit Numen, & vindices ignes se ore servare scelus advertit, qui tandem miserabili incendio impurum exusserunt, dum quæ palato impio pendebat, Hostiam sacram SYRI manibus reddidit. Quid hinc Christiani? porro mensam cum Iudæo impuri acceditis? Non sentitis ultores hos ignes? graviores sentietis. *Ex Surio.*

S. M E N N A S. M. 10. Decembris.

MENNAM Maximinus Antiochiæ præfecit suis, ut quidem putabat, sacris, revera Christianis addictum. Erravit feliciter tamen Imperator, neque Respublica unquam melius illi cecidit, quam cum Christianis jus Christianus Proconsul diceret, & alios verbis, alios miraculis, omnes vitæ exemplo ad Christum traheret. Id ubi aliquantò seriùs rescivit Maximinus, qui rem Deorum restitueret, Hermogenem misit. Hic de loco ac munere MENNAM, sed non perinde de constantia dejecit, ut qui refectâ fœdè à pedibus carne in sententiâ tamen perstitit, neque post erutos oculos linguamq; vel à
viâ

viâ virtutis excessit, vel clamare animo Christum destitit; quin cum sub noctem medicinam membris omnibus ipse Christus fecisset, & Angeli palam se martyri junxissent, associare etiam se Hermogenes non dubitavit, pulchrâ Metamorphosi ex tyranno Episcopus urbis factus. Tot damnis mactatus Imperator ipse adfuit, Deosque & se ulturus, Hermogeni manus pedesque auferri cremarique, ipsum ventre discisso aquis mergi, MENNAM verò ex arbore, ex MENNÆ pede saxum suspendi iussit, nobile anathema. Sed ecce mortem tunc uterque, sed & postridie Maximinum iterum triumpharunt capite truncati. Ossa quoque tumbarum ferreâ condita & in mare abjecta nautæ Angeli Byzantium deportarunt, à loci Antistite tumultanda. Ibi molliter nunc quiescunt, qui duriter olim vixerunt. *Ex Surio.*

S. EVLALIA V. ET M.

10. Decembris.

EMerita Lusitaniæ oppidum, oppidi elongè maximum decus EVLALIA est virgo, quæ plures palmas quàm annos, dum vixit, numeravit. Certè annum cum vix duodecimum ageret, faviretque in Christianos impietas, vigilem licet parentum custodiam noctis beneficio sefellit, interque Angelorum
comi-

D. E. C. Vita Sanctorum. 677
comitatum in jus ultro ambulavit. Ibi
sic rea ipsum judicem accusare ausa
est, & ejus in pios tyrannidem populo
spectante & audiente multis objurga-
re. Quid, quod cum hic dictis mellitis
suadere insisteret, ut ad Deos transfret,
quò dicta illa despiceret, in vultum ty-
ranni exspuit; Deosque & thus Deo-
rum, cumque his minas omnes heroo
pede calcavit: flagris deinde lacera ri-
sit etiam, sanguineque suo picta velut
superbè circumspexit sese; demum
cum faces ardentes admoverentur,
flammas ore patulo excepit, Deoque
cum animâ lætabunda transmisit? Et
verò ecce testes castissimi & animi &
corpusculi! Ille, uti ipse carnifex spe-
ctavit, argenteas columbæ pennas in-
dutus cælo se abdidit. Hoc, ut tumulus
manibus responderet, prodigiosæ nives
texerunt. Et erubuerunt, puto, hæ, cum
candidius aliquid se, virginitatem vide-
runt, *Ex Prud.*

S. DANIEL STYLITA, 11. Decemb.

Cœlo vicinus incola DANIEL est,
qui annos XXIX. columnam habi-
tavit, indeque tempestates & cum his
mortalia omnia generoso supercilio
despexit, orci ingens terror, Superis
gratissimum spectaculum. Nempe ter-
ris adeoque se altior clientes sibi que
obnoxios reges habuit. Ita Leonem
filio

filio beavit & mortis periculo exemptum Imperatorem sibi vitam debere fecit. At Zenoni regni iacturam longè antè vaticinatus est. Contra Basiliscum verò Ecclesiæ hostem ut pugnaret, è columnâ descendit, & impendentes Numinis iras savienti objecit non vanus augur. Iam & in Dæmonas malos regnum tenuit, eque corporibus humanis, cum libuit, proscripsit; fuitq; cum mulier, quæ Divi innocentiam infamæ rumore asperserat, à vindice Genio obsessa, non potuit obsidione nisi ab ipso DANIELE liberari. Ceterum cum cælo uti propinquum, ita frequens illi fuit commercium, sub ultimos præsertim tres vitæ dies, quibus Calites plurimi ad ægrum viserunt. Horum nomina prodidit hominis item incola Dæmon, uti & horam, quâ moriturus DANIEL & ipse fugadus erat. Obiit verò anno CCCC. LXXXIX. In corpore, quod diu tergemina crux illustravit, tumultando Reges laborarunt. Animus fecit quod in vitâ jam fecerat; cælum habitavit. *Ex Metaphr.*

B. IUVENIS ÆGYPTIVS ANONIMVS. II. Decembris.

VT exciderit antiquitati nomen Adolescentis hujus, aliud certe sibi & immortale apud posteros peperit. Et videtur etiam hic minus facturus fuisse,

fuisse, si minus peccasset. Etenim Amiranus Saracenorum Regis favorem ut aucuparetur, Christum cum Mahomete mutavit, & calcata cruce, more barbaro impioque sacramentum Acinaci dixit. Ingenuere ad impium facinus parentes pii, & poenitebat hostem Deo & cruce genuisse, nec jam heredem volebant, qui ex asse optimam partem avitam pietatem nollet. Quod tamen unum poterant, precibus pro perituro apud Deum agebant, scelusque non suum suis lacrimis plectebant. Et profecto plus lacrimis parentum filius, quam lacti olim debebat. Instillarunt enim hæc denuo bonam mentem. Rediit prodigus & pulchrum parentum consilium secutus, signa, quæ turpiter abjecerat, crucem inquam, manu venerabundam sustulit, & intrepidus palam iterum ad Amiranum tulit, lacrimis interim & gemitibus perorantibus, quos sæpius intercalaris illa Ecclesie vox Kyrie eleison interpellabat. Illum ergo cum neque fames aut verbera, neque carcer aut vincula avellere à cruce possent, navicula Amiranus imposuit capite minuendum. Ergo animus cali caput abscissum urbis portum petiit, redemptumque à Christianis centum aureis, & argento inclusum diu oleum sudare visum est, ut vel ex hoc Christi Athletam agnosceres. *Ex Menais.*

S. SPI-

S. SPIRIDION EP. 12. Decembris.

SPIRIDION ex opilione Cypri Episcopus, non vitæ conditionem sed gregem mutavit, omnes pascere sollicitus, pauperes præsertim. Itaque serpentem mutasse in aurum fertur, quò egenti esset, unde frumentum coemeret. Alio item tempore cum avari animum nullis precibus expugnare civis indigens posset, SPIRIDION huic disertis verbis in crastinum annonam spondit. Neque aliter factum quam dictum. Aquarum alluvio avectum ex Enclionis granario frumentum ad ipsas inopis ædes detulit, nullo nec rei nec vecturæ pretio. In fures etiam non minus beneficus quam comis fuit: Nempe cum gregem hi direpturi advenissent, & arcana Numinis vis ligatos omnes SPIRIDIONI tradidisset, exsolvit hic officiosus & viæ comitem abeuntibus ultro ambulare arietem iussit. Porro filiam, quam, dum olim in matrimonio ageret, sustulit, ut defuncta depositum aurum indicaret, tantisper è tumulo evocavit. Sed & alium morte sublatum vitæ & matri reddidit, mox matrem filio etiam, cum hæc gaudio emortua esset. Ultimùm cum in messe occupatum æstus gravior affligeret, ros celo illapsus recreavit, simul alii capilli albescere, nigrescere alii, alii denique canescere

nescere visi sunt. Hos ille ut mortis prodromos accepit, post quàm illum laudibus omnis ætatis homines magnaturus essent. Tu etiam discere hinc non senes modò, sed & juvenes, quin vix natos capillos emori. *Ex Suario.*

8. LVCIA V. ET M. 13. *Decembris*

SI virgo è cælo sidus lucet, LVCIAM esse credidero virginittatis laude præ aliis illustrem. Hæc dum cum matre agrâ ad tumbam D. Agathæ precatur, adest ecce hæc ipsa sanitatis primò nuntium matri ferens, tum LVCIAE mortis optatissimæ & pro Christo subeunda. Sic igitur moritura LVCIA omnium primò testamentum cogitat, & pauperes non jam scribit sed facit heredes. Id enim verò non ferendum ratus LVCIAE sponsus, queritur apud judicem, & sponsæ dotem sibi clamari debere; hinc demum agnoscit in amoribus non se, sed Christum esse. Mox igitur amoris ira successit. Dei nupta lenonibus traditur, mancipiis amoris prostituenda. Sed nequeunt mille manus unam virgunculam, nequeunt funes & plura boum juga de loco, minus de proposito casto dimovere. Ergo sarmata congeruntur, rogi accenditur. Sed lucet pulchrius ignibus suis LVCIA. Gladio traiecit; sed vivit virgo & viros animat, & è flammis Imperatori-

X x tori-

toribus mortem, Syracusanis presentem opem, Ecclesiam pacem vaticinatur. Denique dum iudex in vinculis Romanam abducitur capitis damnandus, divino cibo recreata, celo Sidus, ut dixi, inseritur. Sed & tibi illic adhuc locus est Mariane. Stella & tu es, si virgo es. Fuisi? Ah! stellam celo cretas decidisse. Ex *Surio*.

S. IODOCVS C. 13. Decembris.

NOVAM litem audite Mariani, quam IODOCVS Angliæ Regis filius germano fratri de regno movit, non liter hoc eriperet, sed uter cederet alteri. Fugiebant novo more non opes Dominos suos, sed Domini opes suas, & quam aliis invitis mors aufert coronam, ultro ab his abiciebatur. Denique Rex sibi videbatur, non qui regnum conatus adiit germanus, sed IODOCVS, qui regno subduxit sese, & in Galliam aufugit. Hic ille sibi scilicet imperavit, sed & feris non multo post, quas obsequentes illi calum voluit esse. Illud per jucundum accidit, cum fami placandæ ultimum subsidium panis unicus in penu fuit, & hunc in IV. partes à IODOCO factum CHRISTVS alium identidem atque alium pauperem praeferens unus omnes piissimam fraude asportavit. Negabāt id recte factum esse discipuli. Sed rectius illos edocuit

Ma-

Magister, cum pro IV. & pane frustulis,
secundo flumine descendere submissas
à caelo totidem naviculas frumentarias
ostendit. Demum sacris operanti ma-
nus è caelo bene visa est dicere, quæ
quòd terrena regna despexisset, caelestia
promisit. Hæc demum placuere IODO-
CO, potitusque his est anno DCLIII.
LX. omnino annos in tumulto integer,
virtute in IODOCO faciente, quod
in viris principibus aliis balsama fa-
ciunt. *Ex Flor. Abb.*

SS. NICASIVS EP. ET EVTRO-
PIA V. MM. 14. Decembris.

Quid ni animos etiam tu Lector ad
pugnam sumis, toties qui sangui-
nem Martyrum vides? Hic NICASIVS
Rhemensis Pont. & sororis ejusdem
germana EVTROPIÆ est. Fudit At-
tila, ebrius jam dudum ab alio. Rem
breviter sic habe. Flagellabat Gallios
Dux barbarus, jamque Rhemensibus
etiam malum minabatur, cum cives ad
asylum suum NICASIVM confugerunt.
Ille exitium urbi vaticinatus edixit
peccata esse, quæ Attilam armassent;
hæc si ponerent, illum quoque exar-
mandum. Interim brevi morte æternam
ut redimerent, suavit, neque jam pro se
hosti, sed pro hoste Deo supplicarent.
Se vitæ hucusq; ducē, nō abnuere, quin
mortis etiā esset. Ita latus EVTROPIA

Xx 2 fi.

stipante obviam hosti ad D. VIRGINIS
 progreditur, & humi nixus dum ver-
 sum Davidis canere incipit, caput gla-
 dio amittit, carmen tamen etiam mor-
 tuus absolvit. Satis spectatum esse fo-
 ror putavit. Quare cum formæ miles
 parceret, execrata crudelem misericor-
 diam in oculos carnificis involat mor-
 temque invitam in se armat. Interea
 contra barbaros cælum movit, cuius
 copiam visam, simul irata è templo voces
 in fugam illos conjecerunt. Ad Marty-
 rum verò corpora tam diu lucere fa-
 ces suas sidera voluerunt, dum terrâ
 regerentur, splendore olim his ipsis
 certatura. Ex Sur.

S. DACHATIVS M. 15. Decemb.

DACHATIVS Palæstinus sex fratres
 germanos fertur numerasse, ipse
 septimus, inò inter omnes primus me-
 rito laudatur. Nam cum pater exigui
 lucelli spe, quam Rex Saracenus osten-
 tabat, inductus, à Christo ad Mahome-
 tis partes malum pedem tulisset, repres-
 sit suum DACHATIVS, rectè sic à pa-
 rente degener. Post ubi mortem infe-
 licem sed debitam sceleri tanto pater
 appetiit, DEI ductu & matris optima,
 Ierosolymas abiit, tinctusque Christia-
 nis undis in D. Sabæ Cœnobio, ingen-
 tibus, quæ postea edidit, præliis egre-
 gius sui victor prælusit. Tum denique &

& cæli ope & suâ virtute satis armatus in patriam excurrit, & cum matris copias junxisset, post multas pugnas fratres omnes dare manus victas Christo coëgit. Vnum tantum excipe, qui fide non germanâ, sed Punicâ sanè, DACHATI nomen ad Prætorem detulit. Hic vincitum ad Tribunum misit. Sed neque fratris perfidia, neque carnificum tormenta tantum potuerunt, ut non vinceret DACHATIVS. Victor igitur caput gladio submitit tot civicis coronis condecorandum, quot patriæ cælesti cives fratres servavit. *Ex Memis.*

S. CHRISTIANA ANCILLA IBERA. 15. Decembris.

Hujus quoq; nomen nescimus. credo, quia virtus supra cælos hoc evexit. Illud satis constat, vixisse, cum rerum Constantinus potiretur, & Iberis servitutem serviisse; ceterum præter conditionem servile nihil habuisse, quin ab hâc SERVA Iberos pileum libertatis Christianæ accepisse. Res sic gesta memoratur. Filium Ibericæ matronæ gravi morbo afflictum precibus ad DEVM fufis valetudini restituerat, cum ejus facti rumor ad aures Regina gentis perlatus est, tunc itidem graviter forte e morbo decumbentis. Ergo, cum in spem valetudinis & ipsa venisset, deportari servulorum manibus ad Divam

nostram voluit. Ibi in lectulo servili collocata sanitatem extemplo & vires recepit, quas frustra in regiiis stragulis suspiraverat. Ut verò grata Numini foret, auctor esse conjugii regi coepit, ut Christo se dederet, cui morbi & mors ipsa jam parerent. Ille moris moras necebat, dum inter venandum iratos & caelos & ventos expertus, & in ultimum vitæ periculum devolutus, opem Christi præsentem ipse etiam sensit. Tum verò templum Deo posuit, in quo Diva hæc columnam, cum viribus nullis posset, precibus erexit, suspensamque in aère tam diu servavit, dum spectantibus omnibus suoapte motu in locum suum desideret. Atque in hoc templo primas Christo Iberi aras, pectora sua devoverunt. Gere castrum, & templum Salomonæo præstantius erexisti. *Ex Socrate & Theodor.*

SS. ANANIAS, AZARIAS,
MISAEEL. 16. Decembris.

A Page vetus Roma cum foculo suo oculos mitte, & superari à pueris Hebræis viros tuos specta. Tres erant (ANANIAM, AZARIAM, MISAELEM dixerunt) principes juventutis interque ephebos Regis Nabuchodonosoris accensi. Hic in eâ aetate formæ gratiam & senem in pueris sapientiam
ania-

amabat; at DEVS amplius quid, virginem animum & à regia mensa delitiis abstinentem. Ita de adolescentum amore Rex magnus & Max. DEVS certarunt. Quid n̄ hic vinceret? Fortè statuam posuit Nabuchodonosor, auream illam, sed superstitione infamem. Facile erat aliis persuadere, ut aurum adorarent, in quo omnis aetas delirat. Vni ex omnibus hi pueri sapuerunt, disertis verbis distitantes Regem se, ut par est, veneraturos, ceterum DEVM solum adoraturos, & ante morti animam quam statuae genua submissuros. Stabat fornax validè flammans: In hãc abijciuntur nobiles animæ. Inhorruit ad facinus ignis & vim à virtute venerabundus repressit, quin impetu potius in hostes facto longè plurimos corripuit & succidaneas victimas cremavit. Angelus etiam è cælo submissus flammam beato rore temperabat, lenique aurâ demulcebat juvenes magnanimos. Ergo inter hæc supplicia cantare etiam placuit, & quò plenior foret musica, cælum terrasque animare. Iamque Nabuchodonosor ipse innocentiam patrono igne sanctam absolvit, miraculi que toto regno per literas præco, divinum honorem rectè homo Numini transcripsit. *Ex Daniele.*

S. LAZARVS C. 17. Decembru.

Ille LAZARVS est, quo fratre germano nobiles sorores Martha & Magdalis gaudebant, Christo dilectus & ab hoc amici etiam nomine donatus. Plus dico. Ille est, qui mortuus lacrimas Deo & gemitus potuit excutere, coque adigere amantem, ut contra ferreas mortis leges sepultum iam & tabescentem vitæ, & quod caput est, amicitia suæ redderet; quæ unica puto causa fuit, cur è sinu Abraham non invitus rediret LAZARVS. Caterum sic vivus invidia tantum non emori Iudæos fecit, nimis contra improbos magnus certusque Servatori testis. Itaque alteras illi mortis insidias struxerunt, subtilissimo consilio, cum fati jura dicere Christum viderent natum jam nuper LAZARI patronum. Hoc tamen in celos, & Apostolis in divisum à se orbem abeuntibus, revixere odia in LAZARVM nobilemque familiam. Itaque cum Maximino (è scholâ Christi & LXXII. discipulis fuit) Marthaque & Magdalenâ sororibus, virgine item Marcellâ, sexul in navim compingitur, velis remisque sed non caelesti etiam aurâ destitutam. Nam LAZARVM sociosque in Gallias tulit & innoxios Massilia exposuit. Miraculo & hæc & alia vicinæ urbes permulta Christo cre-

crediderunt. Tum demum amoribus suis in filvis Magdalena vacavit, Martha sanctis virginibus, LAZARVS civibus Antistites præsuerunt. Dubium ergo est LAZARVS ne invenerit illic portum, an ostenderit Gallis? certe absque LAZARO fuisset, naufragium in portu Massilienses fecissent. *Ex hist. Evang. & Brev. Rom.*

8. MODESTVS EP. 18. Decembris.

Nobiliores nemo MODESTO habuit cunas. Rogas quales? carceres fuere, in quos ad captivum patrem vix natum mater asportavit, docuitque à teneris martyrem esse. Quinto à partu mense inter preces uterq; parens inibi animam Deo reddidit, opulentam filio hereditatem vincula post se relinquens. At hanc invidens Maximianus Imp. educendum viro Senatorii Ordinis tradidit. Sperabat hic patris nomen; sed cum primum MODESTVS per aetate intelligere cunabula sua potuit, doluit scilicet vel inscium se à parentum vestigiis deflexisse; & degenerem tam diu se putavit, quousque fugâ Athenas delatus Christianis se junxit. Hic dum sacro lustratur fonte, radiantem ignibus columnam in caput pueri descendere Episcopus vidit. Cum deinde è cive genium malum, è sorore verò Heri sui morbum depulisset, heredem hic

MODESTVM cum ceteris liberis suis scripsit. At isti, quò potius accederet aliquid ad hereditatem, quàm decederet, Ægyptio homini & à sacris nostris alieno adolescentem vendiderunt. Septem annos cùm servisset, è servitute Deorum tandem etiam Dominum eripuit, & libertus Solymas abiit. Ibi demum ad Patriarchatus dignitatem e-vectus, cùm veneno infectum fontem purgasset, fontisq; incolam serpentem neci, cacodæmonem sub cane latrantè fugæ dedisset, hospitioque, qui in servitute illum dederant, coheredes illos suos peramanter excepisset, dignam Natalibus suis mortem obiit. Sed amisit Ecclesia, vel celo teste, tunc columnam suam. Imò non auarit; transfudit eò, ubi ipsa sese ædificat. *Ex Menais.*

S. MEGENGAVDIVS C.

19. Decembris.

ILLA demum vera nobilitas est, non pauciores virtutes, quàm ceras quæ potest numerare. Potuit MEGENGOR Geldria Comes, idemque fortissimus militum Dux, & hoc nomine Imperatori Ottoni III. cum primis charus. E conjugè Gerbirge Zurphaniensi item Comite cum filias IV. filium sustulisset unicum, hunc ipsum in primo ætatis flore, bello Bohemico amisit. Quid expectas? scilicet lacrimas vel armato Marti

.DEC.

ris suis
ederet
cedere
nostris
at. Se-
rute
m eri-
lbi de-
tem e-
ntem
entem
trantē
in ser-
des il-
ignam
l amir-
olum-
ntulit
nostris.

C.

non
s qua
GOR
ffimus
opera-
rus. E
item
ulisset
etatis
id ex-
rmato
Marti

20. DEC. *Vita Sanctorum.* 691

Marti exprimendas, & dignos patre ge-
mitus? viduos matris capillos & lace-
rum planctu pectus? omnia alia audies.
In funere filii mortuique vultu suum
agnovere parentes, hoc est mortalem.
Vtiq; mortem lecturam maturos ætate
fructus suos, quæ immaturos carperet,
fatis oppido jam vixisse parentes, qui
vixisse filium aspicerent. Convasare
igitur MEGENGOR & in tuto locare
impedimēta, opes, hoc est, in cœnobio,
cui Adelhaidem filiam præfecit, depo-
nere; ipse quoque animo à mundo ab-
esse, cum non posset corpore; castita-
tem deinceps cum conjugē colere; le-
ctioni sacrarum literarum se dedere;
denique in oculis nihil præter mortem
& æternitatem habere. Ita non impa-
ratum hæc offendit anno ab obitu con-
jugis tertio. Mortuus filia primò visus
est illa verba Vatis blandissimè effari,
Ecce moritur justus & nemo recogitat,
tum alteri deinde è virginibus regio
habitu fulgens nuntiansque MEGEN-
GORIS nomen in MEGENGAVDII
sibi mutatum esse, *Ex vitâ S. Adol-
haidis & Molani.*

SS. AMMON ET SOC. MM.
20. Decembris.

SVB annum paræ salutis CCLIII.
SALAXANDRIÆ eodem tempore in
Christianos favitum est & in lacrun-
culos

culos animadversum; simili in longè
 dissimillimos supplicio. Fortè inter no-
 mina horum nomen delatum est Ge-
 nesii. Hic quòd extra culpam esset, fa-
 cilè se purgavit; Sed dum à latrocinii
 suspitione absolvitur, ut Christianus
 accusatur. Hic nihil negare jam Gene-
 sius, gloriari hoc facinore. Latronibus
 igitur sociatus pejusque his ipsis habi-
 tus igne crematus est. Hoc verò suppli-
 cii genere territus alius quispiam è
 Christianis, cum nutare non dubiis si-
 gnis ad tribunal impium videretur, ecce
 AMON, ZENO & PTOLEMÆVS
 (fortissimi milites) per medium ag-
 men penetrare, & cum verbis non pos-
 sent, nutu labantem ad constantiam
 hortari. Itaque jam oculis annuere,
 jam manibus loqui, jam lacrimis &
 gemitibus clamare, jam toto corpo-
 re supplicare, ne indignum quidquam
 Christiano admitteret. Hoc ipsum verò
 cum oculos non posset fugere specta-
 torum, vulgum scilicet in se armarunt.
 Tum verò nihil dissimulandum am-
 plius rati in mediū omnes prodierunt,
 & Christum jam pleno etiam ore con-
 fessi populum omnem in stuporem rap-
 puerunt, socios contra tyrannum mi-
 rum quantum animarunt, ipsi verò
 gaudio exilierunt, quòd cali civem,
 hoc est, Martyrem servassent. *Ex epist.
 Dion. Alex. apud Euseb.*

S. THO-

S. THOMAS AP. 21. Decembris.

Divus THOMAS est, cui etiam palpare fidem licuit; & profuit, dubitasse THOMAM, ut Indus crederet. Nam fidem in Indiam Meliaporem usque tulit, firmavitque miraculo, cum ingenti mole arborem, & quam multi & homines & Elephanti movere loco frustra laborarant, obsequentem ipse cingulo suo per milliaria X. tractam templi structuræ devovit, simulque vaticinium edidit, cum mare pertingeret illuc, affuturos, qui quam ipse nunc fidem prælucret, extinctam iterum populis accenderent; quod fieri nuper sub coeptas Hispanorum navigationes vidimus. Cæterum fuit è sacrificulis tui temporis, qui suam manu filium mactavit, scelusque THOMÆ affinxit. Hic aliū nullū pro se causam dicere THOMAS voluit, præter infantem mortuum. quis credat? Absolvit disertis verbis infans THOMAM, & patrem suum damnavit. Enimvero his miris uti nuper arborem, ita nunc in sententiam Regem ac populum omnem traxit, si unos sacrificulos demas, qui aliò ab invidiâ abstracti precantem ante sacram crucem THOMAM sagittis primò, tum hastâ trajecerunt, strenuum utique fidei propugnatorem, qui, ut signa defenderet, cecidit ante signa, Ex Maffeo & Osorio.

S. ANA-

S. ANASTASIA M. 22. Dec.

ANASTASIA è Romano & patricio sanguine patrem in fide agnovit S. Chryfogonum. Nupta viro (Publio nomen erat) à Christiana religione alieno, matrimonii usu semper abstinuit, sive castitatis amore, sive superstitionis odio. Interea tamen mater pro Christo vincitorum audiebat, quos illa summis studiis ultimisque servitiis colebat, tunc præsertim, cum conjunx malus malam mortem obiit, qui carcere omnibusque malis, dum vivit, ANASTASIAM exercuit. Publio Vlpianus in impietate successit, sed quod vim inferre castissimæ tentasset, oculis primò orbatus, mox vitâ egestus, Publium ad orcum quoque subsecutus est. Sub hac cum bene magnus numerus Christianorum in navim perforatam imponeretur, certo naufragio perituris dux ANASTASIA data est. Sed neque sic navigantibus sidera defuerunt. Visa est in velis D. Theodora nuper è flammis cum tribus filiis astris inserta. Hæc Helenâ magis propitia navim ad littus appulit. Sed hem in portu alia tempestas insurgit! ANASTASIA tribus palis alligata igne exurit; focia turba omnis per diversa supplicia fortes animos expirat, eâ in vultu & oculis lætitiâ, ut ad nuptias ire omnes

di-

dixisset. Et ibant, sed Agni; ituri porro, quocumque hic iverit. quid? quod vestigia sua, quò nos etiam sequi sciremus, sanguine signarunt. *Ex Metaphr.*

S. VICTORIA V. ET M.

23. Decembris.

Nempe nuptias VICTORIA parabat, nihil magis sollicita, quam ut ad eandem abhorrentem Anatoliam, impelleret. Aiebat itaque nuptias primos homines celebrasse, DEO ipso paranympho. Eandem sacrosantas ab omnibus gentibus, etiam Christianis, habitas esse. Christum nuptias adiisse & miraculo probasse: ipsum adeò despondere sibi Ecclesiam voluisse. denique quid liberis & nepotibus dubitaret orbem implere, quando, ut hic cresceret, DEVS imperasset? Contra pugnabat Anatolia, in primâ mundi ætate hæc locum habuisse, cum juvenem hunc crescere & impleri inquilinis opus erat. At nunc incolas non tam orbi quam cælo deesse. Christum non nisi e Virgine voluisse nasci, vivere mori; virginem voluisse, Sponsum Ecclesie non nisi Virginis esse. Neque verò se nuptias respuere, modo sponsus Deus esset. Videret ipsa, an hic terræ filio postponendus esset? Nuper adeò se ex Angelis didicisse (& didicerat) dotem huic unicè virginitatē placere,
Eois

Eois lapillis omnibus chariorem. Itaq; in hunc amores suos se transtulisse. Quod si invideret VICTORIA, paratam se esse etiam illi hunc conciliare. His & similibus dictis jam dudum parili amore VICTORIA in Christum ferebatur. Quò ergo eum sibi devinceret, misso homine, dotem in paranymphos pauperes profundit, & in exilium acta ad alteras jam nuptias se parat. Jamq; unica purpura nuptialis deerat. Bonum factum! dedit hanc sanguis pro sponso fusus, *Ex Adone & Adelmo.*

S. NICOLAUS MILES.

24. Decembris.

Hanc militum ego periculosissimam pugnam puto, quam cum castitatis hoste Amore pugnant. Nam huic succumbere, quid aliud est, quam triumphos suos vendere? NICOLAO nostro crede, qui cum in Bulgaros movit, Nicephori Imp. auspiciis, ecce priusquam bellum hostis faceret, militi mulier fecit hospitis filia. Ter impetum in castissimum fecit; sed ter NICOLAUS repulit verecundiae umbone tutus. Poterat ergo ante pugnam victoriam canere, solus ex omni exercitu Nicephori victor. Etenim sub noctem somnus NICOLAVM in campum producit; videt stantes utrinq; acies, signa signis inferri, viros viris concurrere, scuta scutis

tis, pede pedem hærere. Interea aspicit
 ex caelestibus Ducibus unum, qui de-
 cussatis in crucem pedibus, aleam belli
 regebat, & victoriam ex suo arbitrio
 dispensabat. Nam cum sinistrum pedem
 dexter premebat, Romani; cum sinister
 dextro incumberebat, Bulgari vincebant.
 Sed & inter caesorum corpora locum
 vacuum videt, auditq; fatalem eum sibi
 & commilitonibus suis futurum fuisse,
 si Veneri heri palmam cessisset. Somnii
 veritatem cum sole dies ostendit, &
 strages Romanorum, quibus vincenti-
 bus primo, Bulgari ultimo victoriam
 extorserunt. Tum enimvero NICO-
 LAVS rectius dehinc bellaturus nomē
 militiæ religiosæ dedit. In hac tot tro-
 phæa posuit, quot pugnas pugnavit.
 Illud nobilissimum omnium est, quod
 NICOLAUS de NICOLAIO statuit.
 Ex *Menais.*

NATIVITAS CHRISTI.

25. Decembris.

EVge nox omni die candidior! Vides,
 quæ nullus dies vidit. Surgit, ecce,
 non ab undis, sed stipulis Sol meus. Su-
 peri! tam propè junctam soli quis un-
 quam lunam conspexit? yiden' ut è filii
 vultu latiores radios mutuatur mater-
 nus oculus? Cæcus sum, nisi in hac
 nocte amorem DEI mei video: video,
 video in hoc speculo ruborem meum.

Yy Sta-

Stabulum, stipulæ, panni arguunt: Boreas frigus pectoris accusat: Bos asinusque ingratum clamant: loquaces puelli lacrimæ, & è parvo pectore magni gemitus damnant. An sisto igitur me reum? at iratum metuo. At infans est: risu placatur. Negant manus tam parva fulmen ferre: si ferre velint, fasciæ vtabunt; Mater non feret. Et nunquid non pacem Angeli nuntiant? Quin quod blando insuper risu puer dulcissimus invitat, obvius etiam iturus, si pedes ferrent. Certè in amplexus brachiola offert. In tam amica vincula non curram? Imò pedibus plumbum denique demo. Ite, omnia puero vos membra substernite. Fœnum etiam vos estis. I, culcitra lingua esto: aptior VERBO non potest esse. Et tu cor pulvillum præbe: tactu mollesces. Vos quoque ite suspiria, & argentem foveate. Eja brachia in fascias; in balnea oculi abite. Denique ignoscite, qui aëra & rusticos mulcetis, silete Angeli. Præ omnibus modulis vestris vox optima, vox vagientis placet.

S. STEPHANVS M. 25. Decemb.

Primus pro fide Christianâ sanguine suo STEPHANVS subscripsit, ut purpurati in celo agminis Antesignanus non immeritò habeatur. Sapientiâ DEOQ; plenus, eoq; ab Apostolis inter

ter VII. principes Diaconos adlectus, mirum est, quàm multis magnisq; prodigiis sive Christianorù animos crexerit, sive fregerit dejeceritq; Iudæorum. Et movit ea res bilem indurato ad omnem malitiam populo, ut, veluti legem profanasset, in jus raperent. Sed ille pro DEO, & se ita dixit, ut ad oculorù verborumque fulmina attoniti omnes hærerent, jamq; non in hominè pugnare se, sed Angelum crederent. STEPHANVS hoc acrius victis instare, tunc præfertim, cum ad spectaculum celo se effundente, virtutis arbitrum ponè dextram Patris stantem CHRISTVM habere se vidit. Itaq; cum urbe exturbatus saxis obrueretur, in genua subsidens egregius triarius fortissimè omnia excepit; DEO identidè nunc se, nunc hostes suos commendans. Et licèt horù causa pessima esset, tam bono tamè patrono perorante, veniam impetravit Saulus, non ita multò post CHRISTO conciliandus, & in Paulum mutandus. Tam verum jam tunc fuit, martyrù sanguinè Christianorù semen esse. Ex *Act. Ap.*

S. MARINVS M. 26. Decembris.

Age Sparta, & vel omne iuventæ tuæ robur cum unius adolescentis MARINI fortitudine compone. Hic Romanus, & patricius, flagra tamen ecce concoquit. Catenas ut torques induit.

Y y 2 Car-

Carceri ut palatio arridet. Suspensus ab equuleo despicit tyrannum. In lacero uncis corpusculo animum jactat non faucium. Serrâ ligneâ secandus gaudet geminus pugnare. In crate velut thoro accumbit. Ignis ubi subjicitur, flammâ Hercules invitât. Dum plumbum superfunditur liquatum, blanditias probat. Dum in sartagine immittitur flammantem, laudat delicias. Arboris ramis distrahendus evadit Milone fortior puer. Iam ad feras damnatus, ecce colludit his, & pardus pedes veneratur linguâ blandâ; manus tigris exosculatur; collum leo blandus amplectitur. Sed à feris in succensam fornacem ducitur inter Angelorum comitatum. Scilicet post binos dies aurum exit. Denique ad gladium vocatur. Sed tu crederes ad præmia invitari. Quid quod mortuus perrexit tyrannum fatigare. Custodes enim corpori additos fulmine fugavit, dum terrâ hoc Theophilus quidem mandaret; & Martianus iudex à partu suo (vermibus) periit corrosus, inhonestum, sed vivum tamen nactus sepulchrum. Ex Mart. Rom. Pet. de Natal. & Ferrar.

SS. INDES & DOMNA M. M.

26. Decembris.

DOMNA Superstitionis in aulâ Maximiani Imp. summa Antistita, dum

dum quæ fortiter egerunt Apostoli, legit, & aures Christianæ dat Virgini, sacrificare rectius Christo discit, & jam semet parat immolare. Tam sancti propositi socius, qui illi à cubiculis erat, **INDES** est factus. Cum hoc primo omnium aurum, & argentum in manibus miserorum occultat. Tum cibos, quos quotidie Imperator lautissimos submittebat, ad eosdē transmittit, ipsa cibario pane, & aquâ famem sitimque martyrii accendit. Ea res cū aulam omnem in admirationem raperet, curiosus Eunuchus in cubiculum se penetrat **DOMNÆ**, & cum libro, de quo diximus, & cruce, itemque thuribulo & cistellâ, quâ delicias suas panem Angelorum asservabant, rem omnem in lucem protrahit. Cæsi igitur fame ultimâ excrucianti in carcerem concluduntur. Sed nunquam aliâs tam opiparè vixerunt, quando mensam Angeli posuerant omnibus lautitiis instructam. Inter hæc **DOMNA** unicâ zonâ, quam gestabat auro, & gemmis gravem, per fenestram demissâ, totam pauperum cohortem vestivit. Mox, ut cum cœnobio aulam liceret mutare, prudenter desipere se adsimulavit. Iterum deinde insidiantem Maximianum virili veste elusit, cumque jam non hanc modò, sed animum etiam virilem induisset, & **INDEN** mari mersum extractumque

tumulasset, caesa pro Christo, & in ignes
conjecta, ex Sacerdote recte victima est
facta. *Ex Metaphr.*

S. CONSTANTINVS C. 26. Decemb.

Natus est hic CONSTANTINVS
Hebraeus, vixit verò Christianus,
cùm Christianum alium, qui in fossam
lapsus signo Crucis se munierat, surge-
re incolumem vidisset. Ab eo tempore
ita CHRISTI Crucisque amore arsit,
ut flammam pectoris prodigiosus in vul-
tu splendor proderet. Impuram è gente
suâ puellam ad illicita se pellicentem
cruce neci dedit, cruce vitæ reddidit.
In cœnobium deinde, divino ductu,
cùm venisset, dum Servatoris è cruce
pendentis pedibus osculum tulit, Ser-
vator ipse amplexum illi rependit, si-
mul suâ manu ductam crucem fronti
ejus impressit. Ipse quoque locum eum,
quo sacris undis est tinctus, pedum
suorum vestigiis insignem, eum verò,
quo preces solitus est facere, caelestibus
odoribus nobilem fecit. Iam templo-
rum portæ spontè illi pandebantur.
Totus oculus illa etiam, quæ in ani-
mis hominum gerebantur, pervidit:
undas sicco, eum libuit, pede perambu-
lavit, terrâ obrutus umbilico tenus XL.
dies sine cibo duravit. Obiit verò anno,
postquam sacris est initiatus, VIII. ve-
rissimus Abrahæ filius. *Ex Menas.*

S. IOAN.

S. IOANNES APOST. 27. Dec.

ECCE, MATER magna, filius tuus!
 ECCE quisquis filius MARIAE es,
 germanus VIRGINIS Sodalis IOAN-
 NES, cui ultimū cœnans Christus in
 pulvillum pectus suum, moriens in ma-
 trem, matrem dedit suam, nostrā etiam
 deinceps, si Ioannes sumus. Asiam ad-
 ministravit. Exul patriam tamen cele-
 stem, aliaque quæ scriptis mandavit,
 arcana vidit. Venenū, quod cruce tem-
 perasset, innoxium bibit, nec ab hoc
 tantū abhorruit, quantum ab hæreti-
 cis, Cerintho præcipue, quicum ne la-
 vare quidem eisdem in balneis voluit.
 Amorem eius aqua multæ non potue-
 runt extinguere. Magis etiā arsit, cum
 oleo Romæ ab igne bullienti immis-
 sus fuit. Aiebat summā legis *Amorem*
 esse. Illud unum in ore habuit: *Filioli*
diligite alterutrum. Certè quantum ani-
 mos dilexerit, argumentum ingens ju-
 ventæ nescio quis juvenis est. Hunc
 Ephesum abiturus IOANNES Episco-
 po unice commendaverat, sed pessimo
 custodi. Ecce adolescens is capitur ab
 animorū prædonibus (socios hodie male
 dicimus) mox ipse corporum etiā latro,
 mox dux latronū evadit. Subinde IO-
 ANNES adest, & pretiosum ab amico
 depositū exposcit. Amisum ubi audit,
 graviter fidem malā objurgat, in silvas

Yy 4. dein-

deinde excurrit (senio alas amore ministrante) visamque prædam tamdiu insequitur, dum lacrimis suis sistit, canisque, & amplexibus inpeditam in viam reducit. Cessit itaque feliciter hæc venatio. Hodie multæ ejuscemodi ferae pereunt, quia retia fugiunt, maluntque ab orco rapi, quam à cælo capi, *Ex Bar.*

SS. INNOCENTES M.M.

28. Decembris.

Mala omnia nunciabat Herodi nunciis à Magis allatus. Quid? mea demum corona erit, quæ duos Reges ferat? aut regni mei alienum heredem vivi spectabunt liberi? vivus ego? quin caput illi nunc aufero, ne ille diadema mihi? purpuram si ambit, domi habet; suo pingat de sanguine. At ne novi quidem hostem meum. Hoc plus etiam metuo. Certè infans est. Pereat hic omnis in regno, ut unus ille pereat. Etiam innocens? jam nocens est, qui hostis est. Sed qui hostis? quia ego hunc timeo. Sed tyrannum dicent. Nimirum vetus hoc Regis nomen est. I, miles, omnes simulorum cunas evertet; balneum his para cruentum, sed dignum hoste. Hæc ille; cum interea Angelus parvulum Regem, magnamque exulem in Ægyptum, gloriosâ fugâ, deducit. Saviit nihilominus barbaras mucro. Vbi que clades, & funera. Vidisses majora vulnera,

nera, quam corpora, plus lactis fundi quam sanguinis; hunc saxo, illum capulo frangi; hunc e gladio, illum ab hastâ pendere, multis teli vicem militis vultum esse. Dedit tamen poenas tyrannus: morborum enim omnium theatrum factus, eodem anno, cum tot homicidia paricidio insuper maximi natu filii cumulasset, vitam regnoque excidit, periitque. At prætextata illa turba cælo scilicet vivit, ridetque etiamnum tyrannum, quod talis infantes timerit. *Ex Bar. & Saliano.*

§. THOMAS EP. M. 29. Decemb.

Non jam primum sanguine piorum nigaris Anglia. Iam olim fuso THOMÆ cruori fructum debebas, nisi eheu! sterilitatem hæresis induxisset. Sed ego ad THOMAM me verto. Adolescens cum eripere aquis accipitrè laboraret, ipse iisdem præne abreptus est. Sed mollæ rota exitiû aliàs adnatantibus, runc sponte suâ consistens, THOMÆ secula fuit. Debebatur scilicet diutius Angliæ regno, cuius Cancellarius postea creatus à rege est. Paulo post hic insulam Cantuariensem addidit, quam tanti THOMAS fecit, ut hanc postea regi edictis impiis contra Ecclesiam pugnantem non dubitavit opponere; quin solâ cruce armatus cum irato congregari. In illâ pugna, ut amat fieri ad tribunas

Y y 5 lia,

lia, damnatur innocentia ad vincula, Sed libertas Christiana exilium elegit, in quod ipsum Rex omnes amicos THOMÆ egit, ut si non suæ, suorum certè miseræ succumberet. Sed his calamitatibus ille ad martyrium, velut tyro ad palum, se exercebat. Nec multò post ipse conspicuus Christus ad palmam invitavit. Ergo redux in Angliam in templo invaditur. Prodit THOMAS in amplexus hostium, vetat primò cuiquam alteri è suis manum injici, jugulum deinde præbet, cadit, & muneri sui neque post mortem oblitus, bene omnibus è feretro dicit. O nunc iterum aliquando, THOMA, bene Angliæ tuæ precare. *Ex Eduardo.*

S. MARCELLVS C. 29. Decemb.

A Pameæ natus MARCELLVS patrem morte puer amisit. In puero tamen hoc miseri patrem suum invenerunt, cum hereditatem omnem his cederet. Ephesi quoque quod scribendo lucellum sibi parabat, habebat cum egenis commune. Post verò Abbas certavit etiam cum Deo liberalitate. Sed cur hic ab homine vinceretur? Itaq; cum X. nummos, qui uni reliqui erant, omnes erogari in captivos nuper Episcopos jussisset, mox dono XC. talenta recepit. Succensuit nihilominus dispensatori, quòd uno retento nummo,

mo, fœnus x. talentis imminuisset. Taceo horreum vacuum mox frumento plenum, quod unis scilicet precibus suis MARCELLVS cōvexit, quas quidem quàm acceptas haberet Deus, ille vidit, qui supplicem humo ab Angelis vidit attolli, & solis instar nitere. Porro corpora agrorum ita curabat, ut simul medicinam animis faceret. Quare Iudæus in morbum toties, quoties in perfidiam est relapsus, dum ludentem cum DEO & Divo mors castigavit. Iam cum Byzantium urbs tota flammis delenda esset, mediam servavit MARCELLVS, igne lacrimis extincto. Cœnobiū ipsius cum spoliare pararent milites, lux ingens hoc tegere visa, in luce crux, è cruce verò tot fulmina, quot tela, quæ non jam manus in prædam, sed pedes in fugam docuit prædones conijcere. Ad id illud, cum Reipublicæ causâ Leonē Imp. adiret, honoris causâ ab Angelis deductum esse, uti tam nobiles stipatores corporis monacho ipse puto Imp. invideret. *Ex Metaph.*

S. EBRVLPHVVS C. 29. Decemb.

EBRVLPHVVS è Regis Galliæ ad Christi aulam transit, haud paulò honestiori loco futurus. Permoveere ad transitionem illa Christi verba, quibus non modò EBRVLPHVVM, sed te etiã, Lector, hodie invitat: *Si quis vult venire*

venire

venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. Hac, inquam, cum attentius apud animū suum considerasset EBRVLPHVS, quā vulgō solemus, non in super habendā ratus est conditionē, quam non homo Rex, sed Deus offerret: mox igitur conjugū, liberis, aulā, opibus, & clientelīs vale ultimum dixit. Accessere comites EBRVLPHO tres alii, quibus omnibus in solitudines dux bonus Angelus bonus fuit. Ibi, ut, quod initio dixeramus, non aulā, sed dominū scires deseruisse, cellas exadificavit centum & quinquaginta, totidemque clientes numeravit, aluitque, com meatū subinde coelo supeditate. Nā cū dimidiū fortē panis, qui unus reliquus, imperio Divi, pauperi cessisset, adfuit continuō mulus cibarīs onustus. Plus etiā sollicitus fuit vaticū divinū abeuntibus ē vitā ut daret, quare cū sine hoc ē Sodalibus quidā decessisset, in vitam revocavit tantisper, tum demū cum hoc ire feliciter iussit. Ipse quoque ultimū ager præter hunc cibum aliū nullū multo tempore admisit, stomacho, (vel animo potius) omnia humana respiciente. Mortuus deinde inter preces suorum revixit, dum assē in miseros ipse dispensaret. Funerī dū illacrimatur in sacris Diaconus, morique etiā ipse exoptat, voti damnatus unā tumulatur anno D, XC. Ex *Surv.*
S. PHI-

S. PHILETÆRVS CONF.

30. Decembris.

Mirentur alii in PHILETÆRO
 Procopos: Nicomediae filio illustre
 formae decus, quo illum avo suo Diis
 parem homines fecerunt; ego in pul-
 cherrimo corpore pulchriore animum
 demiror exosculorque; & hoc amplius,
 quod animi aestimator ipse egregius;
 nihili membrorum decorem fecit, om-
 nibusque tormentis praebuit lacerandū.
 Primum Diocletianum vicit, qui cum
 blasphemus Christum incesleret, vin-
 dex divini honoris PHILETÆRVS,
 terram caelosque ad iras movit. In for-
 nacem deinde succensam injectus, se
 ipso pulchrior egressus est. Iam sub
 Maximiano virgis uncisque foedum in
 modum acceptus, omnium tamen in
 se oculos Superum rapuit, & tum de-
 nique his formosus est visus. Ferae sive
 formae & ipsae, sive fortitudine adole-
 scentis captae, ad pedes se abjecerunt
 victoris; feras vero cum duo homines
 induissent, gladioque martyri immine-
 rent, in loco obriguere. Ultimo cum
 virtus haec oculos jam tyranni etiam
 perstringeret, exulare iusta est. Et ecce
 de via morbi daemonesque mali cedere,
 pedibus Dii se & templa sua substerne-
 re: quibus permotus Comes cum VI.
 militibus fidem nostram est amplexus.

omniq

PHI-

PHILETÆRVS. cum Eubiotum virum sanctitatis famâ celeberrimum adiret, monitus hic ab Angelo bono obviam Martyri progressus est. In ejus antro Divum septimo die, socios verò duodecimo, ab exilio mors absolvit. *Ex Men.*

S. SILVESTER PAPA.

31. Decembris.

Patria SILVESTRO Roma, Romæ; hoc est, patriæ, pater ipse SILVESTER fuit. Hoc tamen orbare Romam urbis probrum Tarquinius voluit. Sed SILVESTER ad tribunal citatus, novo more mortem judici reus indixit. Dictum, factum. Piscem dum cœnat, os fortè ex hoc gutture receptum Tarquinius hamum mortis esse sentit; Post hæc dum Constantinus remissius rem Christianam curat, & sopita nuper iterum in pios persecutiones recrudescunt, exul SILVESTER montem Soracten insidet; impietatis foeditatem, ut videret Imperator, seprâ inficitur. Sacrificuli, lepram ut abluat, balneas è parvulorum sanguine suadent. Invenire ad consilium impium omnes Romanæ matres, cum audirent sanguini, quo vel manum aspergere scelus semper non expiandum habitum est, totum velle Imperatorè innatare, certè innatare rectius tot matrum lacrimis jam poterat. Et verò ejulatus, & com-
ploratio.

31. DEC. *Vita Sanctorum.* 711
ploratio totâ urbe facta aures Impera-
toris exoravit, factique pœnitens, cen-
suit ipse hoc quoq; iugens scelus esse,
facere scelus voluisse. Interea principū
Apostolorum species dormienti oblata
vocare SILVESTRVM iussit, qui fan-
ctiores illi thermas ostenderet. Vocavit,
& Christianis undis lotus, lepram cor-
poris animique exiit. Triumphum
SILVESTRO mortuo an. CCC.
XXXV. cœlum decrevit. *Ex Baron.*

S. BARBATIANVS CONF.

31. Decembris.

BARBATIANVS Sacerdos Antio-
chia Romam venit, credo ut virtus
viri, & prodigia facilius inde in orbem
se diffunderent. Etenim cum sub ad-
ventum suum cæcum, alteramq; oculis
laborantem puellam curasset, oculos
omnium in se vertit; & cum servulum
Imp. Valentiniani per scalam præcipitem
in pedes erexit, ipsum sibi Imperatorē
devinxit. Igitur à Placidia Augusta Ra-
vennam deductus, auctor huic cœpit
esse, ut D. Ioannis, quem Evangelistam
dicimus, honori templum augustum
moliretur. Persuasit, & ubi ad fasti-
gium fabrica fuit deducta, ecce ipse
Divus Ioannes Pontificali habitu in-
signis ad eam sacrare visus est, & mira-
culi vestigium sandalium dextri pedis
Augustæ relinquere. Atq; hoc templū,
cum

cum illi jam totum se BARBATIANVS addixisset, miraculis pluribus decoravit. Nam Cruce (familiari jam medicinâ) & strumam à collo nobilissimi adolescentis, & à matronâ sanguinis fluxum pepulit; atque hæc cum grata sapius ad templum inviseret, sinistra suspitione ductus maritus, BARBATIANVM in templo stricto ferro aggreditur. Sed manus, pes, lingua hominis tam diu in loco obriguerunt, dum facilis etiam in hostes medicus BARBATIANVS precibus suis emollit.
Ex Ferrar.

S. COLVMBÆ VIRG. M.

31. Decembris.

INNOCENTIS COLVMBÆ sanguinem qui fundere hodie potuit, an non rectè hunc accipitrem dixerò? Fuit hic Aurelianus Imp. qui ubi Senonas (patriam COLVMBÆ) venit, illico in virginem castissimam involavit, prædamq; filii amoribus servaturus, precibus, promissis, minis à Christi amplexibus virginem studuit avocare. Sed qui potuisset avelli, quæ his se tam arctè illigaverat, hedera? Ergo aut sacrificia, ait tyrannus, aut tute igne sacrificabere, nec prius quam quem maxime amas pudorem Veneri litaveris. Risit ad illa virgo, ad hæc cohorrui. Nec mora ad lupos abducitur; & ecce Barucha juvenis prin-

princeps audaciae, & impudentiae ir-
rumpit. Quid faceret inter unguis mi-
lui COLVMBA? Gemit, & gemitus
surdus hominibus audit in theatro urfa,
accurrit afflictumque humi DEI riva-
lem tam diu terret, dum ille Deo ma-
nus, virgo veniam dat. Interea adibus
Aurelianus ira flagrans, ignes subjicit.
At caelum hos imbre, mox gladio caesa
COLVMBA sanguine extinguit. Ex

Ferragio.

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. Some words like 'Aurelianus', 'Aurelius', and 'Monte Poliziano' are faintly visible.]

